

Vytautas Juozapaitis, LRS TS-LKD frakcijos narys

Kas bendra tarp fizikos, cepelinų ir homo sovieticus ?

Nors už lango, anot vieno garsaus ant valstybės įsižeidusio menininko, - cepelinų spalvos dangus, iš kurio vis įkyriai kapsi nuobodulį keliantys lietaus lašeliai, politinėje padangėje, kurioje netrūksta Perkūno ir jo pasekėjų svaidomų žaibų, tolumoje šviečiasi properša, viltingai pranešanti apie artėjantį pavasarį.

Ir ne tik kalendorinį, po kurio pradžios saulė vis dažniau pamalonins D vitamino mūsų ištroškusių kūnus, bet ir politinį, kai nustūmę į paraštes banalių buitinių muilo operų ir serialų veikėjų istorijas, pagaliau imsime darbų, be kurių išties galime tapti begalviais ir bedvasiais pilkais didžkukuliais.

Tai jau buvo mėginta padaryti dar keturiasdešimtaisiais, kai keliolika tautos išdavikų, parvežę iš rytų Stalino saulę, atidavė Lietuvą į penkias dešimtis metų trukusią dvasios vergystę KGB ir GPU budeliams bei jų pasekėjams, kurie ne tik su šaknimis rovė mūsų tautos genetinį kodą, mėgindami galvose smegenis paversti pilkaja mase, bet ir sugebėjo pasėti sveiką protą išnaikinusias piktžoles, kurios iki šios dienos niekais paverčia pastangas pagaliau atstatyti teisingumą ir sudaryti sąlygas tiek metų ujamiems žmonėms gyventi savo protėvių atminimo vertą gyvenimą.

Vis ieškome priežasčių, kasdien varančių į neviltį ir emigraciją tūkstančius bendrapiliečių, kurių tėvai, seneliai, o ir jie patys mena devyniasdešimtųjų kovo 11-ąją kaip netikėtą prabudimą iš letargo miego, kuriame sapnas buvo sumišęs su tikrove. Kai pabudo viltis ir atsirado žinojimas, kad netgi ir klaidoje gyvenusiems radosi galimybė išpažinti nuodėmę ir tapti naujos dvasinės šventovės statytojais.

O priežastys viso to savęs niekinimo tūno ne kur nors kitur, o mummyse. Tose pačiose smegenyse, kuriose okupantai, kasdieninės baimės akivaizdoje pusę amžiaus tirpdė pasitikėjimą savimi ir gniuždė tapatybės supratimą, be kurio pamažu tapome mišraine, niekaip nerandanti visus vienijančio risamojo padažo.

Taigi, okupantai išėjo iš mūsų žemės, bet liko mūsų sąmonėje. Apie ką aš čia? O gi apie realybę, kurioje gyvename šiandien.

Prieš pat Vasario 16-osios šventes Radviliškio Lizdeikos gimnazijoje vyko tradicinis respublikinis jaunųjų eruditų Žynio konkursas, skirtas Lietuvos valstybės atkūrimo dienai paminėti. Puiki ir prasminga gimnazistų šventė, kurios metu ne tik varžomasi dėl Žynio titulo, bet ir diskutuojama labai rimtomis temomis, kaip antai, „Patriotiškumas XXI amžiuje“.

Išties, buvau maloniai nustebintas moksleivių branda ir gebėjimu adekvačiai reaguoti bei komentuoti besikeičiančio pasaulio procesus ir jų pačių indėlį, saugant ir gražinant savo tėvynę. Tačiau vienas prelegentas savo komentaru manęs vos neišmušė iš balno...

Negalėjau patikėti savo ausimis ir akimis, kai gimnazijos fizikos mokytojas, neapsikentęs mano šio straipsnio įžangoje išdėstytų minčių, gimnazistų akivaizdoje ėmėsi ginti Sovietų Sąjungos vykdytą politiką, kurios dėka, pasirodo, mes šiandien turime pastatytas mokyklas, išasfaltuotus kelius, kultūrą, švietimo sistemą ir t. t.!

Pasirodo, anot nepriklausomos Lietuvos valstybinės mokyklos mokytojo, tarybiniais laikais nebuvo jokios spaudos ar kokios nors dvasinės vergovės bei žodžio ir minties laisvės suvaržymų, visi gyveno laisvi ir laimingi, turėjo darbus, kuriuos atėmė ne kas nors kitas, o atėjusi naujoji Lietuvos, kurios nepriklausomybės atkūrimo 27-ąsias metines švęsime neužilgo, valdžia...

Esu gyvenime sutikęs įvairių bendrapiliečių, desperatiškai mėginančių atkeršyti už atimtą sovietmečio „rojų“ bei vemiančių ant savo valstybės, tačiau dar neteko būti tokių veikėjų savo neloyalumo Lietuvos Respublikai demonstravimo moksleivių akivaizdoje liudininku, juolab, kai jų pavardės figūruoja mokytojų registre.

Taigi, bolševikų vykdoma minkštosios galios invazija į mūsų vaikų smegenis, pradėta anuomet, sėkmingai vyksta ir šiandien, laisvos nepriklausomos Lietuvos valstybinėje mokykloje. Ir nereikia rusiškos televizijos žiūrėti: pakanka ateiti į gimnaziją ir patirti fizikos mokytojo pamoką. Mokytojo, kuris nemyli ir negerbia savo valstybės.

Valstybės, kurios mokyklos mokytoju jis dirba. Mokyklos, kurios priedermė - auklėti ir paruošti gyvenimui savo valstybės pilnaverčius piliečius. Piliečius, kurie didžiuotųsi savo valstybe. O kaip gi jie gali didžiuotis valstybe, kuri siunčia juos mokytį mokytoją, negerbiantį ir nemylintį savo valstybės? O gal tam mokytojui padidinus atlygį už valstybės dergimą, pakils ir jo meilės Lietuvai išraiška? Labai abejoju...

Tad ar pakaks mums visiems drąsos ir politinės valios ištrūkti iš šio uždaro rato? Ar pagaliau suvoksime, kad Lietuvoje vaikai privalo būti apsaugoti ne tik nuo fizinio ir psichologinio smurto, bet ir nuo homo sovieticus bei Stokholmo sindromo kamuojamų mokytojų, kurių daroma žala jaunimui yra ne mažesnė, nei fizinės bausmės.

Nuo Karaliaus Mindaugo, Didžiojo kunigaikščio Vytauto ir 1918 metų signatarų išlietų valstybės pamatų sugebėjome nugriauti bolševikinės antižmogiškos ideologijos suregztas spygliuotas tvoras ir išlydėme mus nuo civilizacijos skyrusią geležinę uždangą. Ir savo naujos nepriklausomos valstybės mūrą kilstelėjome iki Europos Sąjungos ir NATO aukštumų, ko prieš 90-ųjų lemtingąją kovo 11-ąją net slaptose svajonėse negalėjome įsivaizduoti.

Liko tiek nedaug – patikėti savo jėgomis ir suprasti, kad niekas kitas be mūsų pačių neapsaugos nuo raudonojo komunistinio maro infekuotų nelaimingų žmonių, kurie taip pat yra mūsų bendrapiliečiai ir kurie taip pat turi teisę į gyvenimą ir saviraišką.

Visų mūsų pareiga - išlaisvinti tokius piliečius nuo teisės tarnauti valstybinėse institucijose ir juolab mokyklose, kad patys nesikankintų ir vaikų neluošintų. Meilė savo tėvynei, kaip ir laisvė, nėra duotybė amžiams, tad jos turėsime tiek, kiek patys savęs į tai įdėsime. Nesame pajėgūs dangaus spalvos pakeisti, kaip ir lietaus negalim sustabdyti. Bet netapti pilkais cepelinais, prikimštais smegenis naikinančių piktžolių, turime visas galimybes. Tiesiog pradėkime gerbti patys save.